

ODKRYJ SWÓJ MAGICZNY GŁOS

VINCENT

LEGENDA OCEANU

**W KINACH
OD 9 PAŹDZIERNIKA**

PARTNER

HYDROPOLIS

MATERIAŁY EDUKACYJNE

młode dystrybucja
horyzonty

SPIS TREŚCI

HYDROPOLIS – WSZYSTKO O H₂O - 3

OCEANY - JEDEN WIELKI, ŻYWY ORGANIZM - 4

WPROWADZENIE DO MATERIAŁÓW EDUKACYJNYCH - 12

SCENARIUSZ LEKCJI - 13

KARTY PRACY - 20

KONTAKT - 27

HYDROPOLIS - WSZYSTKO O H₂O

Materiały przygotowane przez CEE Hydropolis

HYDROPOLIS

Hydropolis to unikatowe centrum wiedzy, które łączy walory edukacyjne z nowoczesną formą wystawienniczą. Odkrywa procesy, w których bierze udział woda – niezwykła substancja, z którą każdy z nas styka się na co dzień, ale nie każdy zdaje sobie sprawę z jej istoty.

Zgromadzone tu technologie multimedialne, interaktywne instalacje, wierne repliki i modele oraz bogate w informacje ekrany dotykowe służą jednemu celowi: ukazaniu wody z różnych, fascynujących perspektyw.

Wrocławskie centrum wiedzy o wodzie składa się z dziewięciu stref tematycznych, w których można m.in. zobaczyć jak działa najdłuższa w Europie drukarka wodna, stanąć w środku sceny polowania żarłacza tygrysiego na ławicę 1500 tuńczyków, zanurkować na rafie koralowej, wejść do legendarnego batyskafu Trieste, podziwiać najdokładniejszą na świecie akrylową kopię rzeźby Dawida, odkryć Wrocław z lotu ptaka dzięki na najnowocześniejszej makiecie w Polsce oraz samodzielnie sprawdzić zasady działania najważniejszych starożytnych wynalazków wodnych. Wszystko to okraszone filmami, artykułami, instalacjami multimedialnymi oraz interaktywnymi planszami edukacyjnymi.

Na wszystkich zmęczonych ilością wrażeń czeka strefa relaksu, gdzie w bajkowej scenerii będą mogli odprężyć się na leżankach i nabrać sił na dalsze zwiedzanie. Jedna ze ścian pokryta jest mchem – instalacja symbolizuje i wyobraża lasy deszczowe Amazonii.

Hydropolis jest także wyjątkowym przykładem rewitalizacji obiektu przemysłowego. Wystawa poświęcona wodzie mieści się w historycznym podziemnym zbiorniku wody czystej. Obiekt powstał w 1893 roku i jest jednym z zabytków wrocławskiej architektury wodociągowej.

Będąc we Wrocławiu, trzeba koniecznie zobaczyć Hydropolis! Atrakcyjność tego miejsca potwierdza imponująca lista zdobytych nagród i wyróżnień. W trakcie ponad dziesięcioletniej działalności obiekt doceniony został już kilkunastoma nagrodami – w tym tak prestiżowymi jak Cud Polski National Geographic 2016 oraz Złoty Certyfikat Polskiej Organizacji Turystycznej z 2021 roku.

Rzuć się w wir podwodnej przygody!

Zajrzyj na www.hydropolis.pl i **zarezerwuj bilety już dziś.**

OCEANY – JEDEN WIELKI, ŻYWY ORGANIZM

Oceany pokrywają większą część naszej planety i są jak jeden ogromny, żywy organizm. Choć składają się z wielu mórz, zatok, prądów, raf, rowów, w których żyją miliony stworzeń, wszystkie te elementy są ze sobą połączone. Każda ryba, każdy koralowiec, każda roślina, a nawet najmniejszy organizm ma w tym systemie swoje miejsce i zadanie.

W oceanie nic nie istnieje zupełnie osobno. Jeśli zabraknie jednego ważnego gatunku albo zmienią się warunki życia, może ucierpieć wiele innych organizmów. Na przykład rekiny pomagają utrzymywać równowagę, ponieważ polują na słabsze lub chore zwierzęta i zapobiegają nadmiernemu rozmnażaniu się niektórych gatunków. Gdyby rekinów zabrakło, cały morski łańcuch pokarmowy mógłby zostać zaburzony.

Podobnie niebezpieczne jest ocieplanie się wody. Zbyt ciepłe morza mogą szkodzić koralowcom, rybom i wielu małym organizmom, od których zależy życie większych zwierząt. Ocean przypomina delikatną sieć: kiedy pęknie jedna nić, osłabia się cała konstrukcja. Dlatego nawet mała zmiana może wywołać poważne konsekwencje.

Oceany to także istotny element życia człowieka. Są źródłem pożywienia, dają nam surowce, zapewniają miejsce do wypoczynku i uprawiania sportów, a także umożliwiają transport towarów na pokładzie statków. Pomagają również wytwarzać tlen i wpływają na pogodę oraz klimat. Dlatego ludzie powinni uważnie sprawdzać, czy ich działania nie szkodzą morzom i oceanom. Jeśli będziemy dbać o oceany, będziemy dbać także o naszą przyszłość.

Rafy – kolorowe miasta pod wodą

Rafy koralowe to jedno z najpiękniejszych miejsc w oceanach. Przypominają ogrody albo małe miasta pod wodą. Mieszkają tam ryby, żółwie, kraby, ślimaki morskie, rozgwiazdy i wiele innych zwierząt.

Czym są?

Koralowce to małe zwierzęta nazywane polipami. Żyją razem w dużych grupach, czyli koloniach. Przez wiele lat budują twarde szkielety, z których powstaje rafa. Robią to bardzo powoli – czasem rosną tylko kilka milimetrów w ciągu roku. Wiele koralowców żyje w przyjaźni z bardzo małymi glonami, które pomagają im zdobywać pożywienie i nadają piękne kolory. Dlatego rafy mogą być żółte, różowe, czerwone, fioletowe albo zielone.

Gdzie można je spotkać?

Najczęściej rafy koralowe rosną w ciepłych, czystych i płytkich wodach, gdzie dociera dużo światła słonecznego. Można je spotkać na przykład w pobliżu Australii, Indonezji, Filipin, Malediwów czy wysp Oceanu Spokojnego. Największą rafą na świecie jest Wielka Rafa Koralowa u wybrzeży Australii. Jest tak duża, że można ją zobaczyć nawet z kosmosu. To dom dla tysięcy gatunków zwierząt.

Czasem koralowce, glony i małe zwierzęta morskie osiedlają się na zatopionych statkach. Po wielu latach taki wrak może stać się sztuczną rafą.

Dlaczego są ważne?

Choć rafy zajmują bardzo małą część dna oceanów, żyje przy nich mnóstwo morskich stworzeń. Rafy dają zwierzętom schronienie, miejsce do składania jaj i pożywienie. Chronią też brzegi lądów przed silnymi falami, niczym naturalny falochron.

Co im zagraża?

Rafy koralowe są bardzo delikatne. Szkodzi im brudna woda, śmieci, nieostrożni turyści, zbyt częste połowy ryb oraz ocieplanie się mórz. Gdy woda jest zbyt ciepła, koralowce tracą swoje kolorowe glony. To zjawisko nazywa się bieleniem koralowców. Chore koralowce mogą obumierać. Wówczas wiele morskich zwierząt traci swój dom i kryjówki, co negatywnie wpływa na bioróżnorodność oceanów.

Rów Mariański – prawdziwa głębia oceanu

Rów Mariański to najgłębsze miejsce na Ziemi. Znajduje się w zachodniej części Oceanu Spokojnego, niedaleko wysp zwanych Marianami. Jest bardzo długi i wąski, a jego kształt przypomina ogromny półksiężyc ukryty głęboko pod wodą.

Jak głęboko sięga?

Najgłębsze miejsce Rowu Mariańskiego nazywa się Głęboką Challengegera. Znajduje się na głębokości 11 kilometrów. To tak dużo, że gdyby postawić tam Mount Everest, czyli najwyższą górę świata, jej szczyt nadal byłby schowany pod wodą.

Co znajduje się na dnie?

Na samym dnie Rowu Mariańskiego jest całkowicie ciemno i bardzo zimno. Nie dociera tam światło słoneczne, a ciśnienie wody jest ogromne. Jego siłę możemy porównać do sytuacji, w której 100 słoni stanęłoby na naszej głowie.

Mimo tak trudnych warunków istnieje tam życie. Spotkać możemy niezwykle stworzenia, na przykład małe skorupiaki, ryby głębinowe i mikroorganizmy, które wytworzyły w toku ewolucji niezwykle przystosowania. Pozwala im to przetrwać tam, gdzie dla człowieka byłoby to niemożliwe bez specjalnej łodzi podwodnej.

Kto odważył się tam zanurkować?

Pierwszymi ludźmi, którzy dotarli do Głębi Challengeira, byli Don Walsh i Jacques Piccard. W 1960 roku zanurzyli się w specjalnie do tego celu przygotowanej łodzi podwodnej zwanej batyskafem Trieste. Ich wyprawa była niezwykle przygodą i pokazała, że ludzie potrafią badać nawet najbardziej tajemnicze zakątki naszej planety.

Z prądami morskimi dookoła świata

Morza i oceany cały czas się poruszają. Woda płynie w nich jak wielkie, niewidzialne rzeki. Takie ruchy wody nazywamy prądami morskimi.

W 1992 roku, podczas sztormu, do oceanu wpadł kontener z tysiącami gumowych zabawek, między innymi żółtych kaczuszek. Zabawki zaczęły dryfować po świecie, czyli płynąć tam, gdzie niosła je woda. Dzięki temu naukowcy mogli lepiej sprawdzić, jak poruszają się prądy morskie.

Co porusza wodę w oceanie?

Prądy morskie powstają z kilku powodów. Wodę porusza wiatr, różnice temperatury, zasolenie, czyli ilość soli w wodzie oraz ruch Ziemi. Na prądy wpływają też brzegi kontynentów i kształt dna oceanu. Niektóre prądy płyną blisko powierzchni wody, a inne bardzo głęboko. Mogą nieść ciepłą albo zimną wodę przez tysiące kilometrów. Dlatego ocean trochę przypomina ogromny system dróg wodnych.

Dlaczego są ważne?

Prądy morskie krążą po całej planecie. Te ciepłe mogą ogrzewać powietrze nad morzem, a zimne – ochładzać. Dzięki temu prądy wpływają na pogodę i klimat w wielu miejscach świata. Jednym z bardzo znanych prądów jest Gólsztrom, nazywany też Prądem Zatokowym. Niesie ciepłą wodę przez Ocean Atlantycki w stronę Europy. Dzięki niemu w wielu miejscach starego kontynentu zimy są łagodniejsze.

Prądy morskie przenoszą nie tylko wodę, ale też tlen, składniki odżywcze, małe organizmy i nasiona roślin morskich. Dzięki nim wiele zwierząt znajduje pożywienie, a młode ryby i inne stworzenia mogą podróżować bez wysiłku.

Przenoszą też śmieci

To, co pływa w oceanie, może być niesione przez prądy bardzo daleko. Tak podróżowały gumowe kaczuszki i tak samo mogą przemieszczać się plastikowe śmieci. Dlatego odpad wyrzucony daleko od morza po pewnym czasie trafia do oceanu.

Osobliwe światła z głębin. Fenomen bioluminescencji

Czy ocean może świecić? Odpowiedź brzmi – tak. W głębinach mórz i oceanów żyje wiele organizmów, które potrafią wytwarzać własne światło. To niezwykle zjawisko nazywamy bioluminescencją.

Występuje ona przede wszystkim w środowisku morskim. Korzystają z niej między innymi bakterie, meduzy, kałamarnice, skorupiaki i ryby. Znacznie rzadziej bioluminescencję spotykamy w wodach słodkich oraz na lądzie. Wśród organizmów lądowych zdolność świecenia mają na przykład świetliki oraz niektóre gatunki grzybów.

Po co zwierzętom własne światło?

Niektóre gatunki wykorzystują światło do komunikacji, inne do wabienia ofiar lub odstraszania drapieżników. W ciemnych głębinach oceanicznych światło jest często jedynym sposobem przekazywania informacji oraz orientacji w otoczeniu.

Naukowcy szacują, że większość organizmów żyjących w najgłębszych częściach oceanów posiada zdolność emitowania światła. Najczęściej ma ono barwę niebieską lub zieloną, ponieważ takie kolory są w wodzie najlepiej widoczne.

Co świeci w wodzie?

Bioluminescencję można spotkać u bardzo różnych organizmów morskich. Świecić potrafią bakterie, pierwotniaki, meduzy, skorupiaki, kałamarnice oraz wiele gatunków ryb. Niektóre z nich wytwarzają światło samodzielnie, a inne żyją w symbiozie ze świecącymi bakteriami.

Szczególnie interesujące są ryby i głowonogi, które posiadają specjalne narządy świetlne zwane fotoforami. Dzięki nim mogą emitować światło w określonych miejscach ciała. Pomaga im to ukrywać się przed drapieżnikami, przyciągać zdobycz lub łączyć się w pary.

Czasami świecące organizmy występują tak licznie w jednym miejscu, że rozświetlają powierzchnię morza. Zjawisko to nazywane jest „mlecznym morzem” i bywa widoczne nawet na zdjęciach wykonanych z kosmosu.

Plastik w morzach i oceanach

W morzach i oceanach pływa dużo śmieci ze sztucznego tworzywa. Mogą to być butelki, reklamówki, wszelkie opakowania, słomki, zabawki, żyłki, sieci rybackie lub kawałki lin. Wiatr i rzeki przenoszą śmieci bardzo daleko, dlatego odpady wyrzucone nad rzeką w mieście mogą trafić aż do oceanu.

Plastik jest niebezpieczny dla zwierząt. Ptaki, żółwie, ryby i ssaki morskie mogą pomylić go z jedzeniem. Na przykład żółw morski myli plastikową torbę z meduzą. Zwierzęta mogą też zaplątać się w sieci, sznurki lub większe kawałki plastiku, z których nie potrafią się samodzielnie uwolnić.

Mały, ale wielki problem

Z czasem plastik rozpada się na bardzo małe kawałki. Nazywamy je mikroplastikiem. Są tak drobne, że trudno je zobaczyć. Mogą znaleźć się w wodzie, piasku, być wchłonięte przez zwierzęta morskie, a następnie trafić do naszych organizmów.

Wyspy śmieci

W morzach i oceanach jest tak dużo odpadów, że czasem tworzą one ogromne struktury. Na Oceanie Spokojnym, między Hawajami a Kalifornią, znajduje się miejsce nazywane Wielką Pacyficzną Plamą Śmieci. To nie jest wyspa z odpadów, ale ogromny obszar wody, w którym prądy morskie gromadzą wiele plastikowych odpadków. Część z nich jest bardzo mała, dlatego trudno zobaczyć je gołym okiem.

Jak możemy ograniczyć plastik?

- Zabieraj na wycieczkę bidon zamiast jednorazowej butelki.
- Używaj wielorazowej torby na zakupy.
- Nie zostawiaj śmieci nad wodą, w lesie ani na plaży.
- Segreguj odpady.
- Opowiadaj innym, jak ważne jest dbanie o naszą planetę.

Zapamiętaj!

Mniej plastiku to czystsza woda, bezpieczniejsze zwierzęta i zdrowsza planeta.

Humbak – niezwykle Śpiewak z Oceanu

Humbak to jeden z największych i najbardziej fascynujących ssaków morskich na świecie. Należy do grupy waleni i słynie z dwóch cech charakterystycznych: niezwykle podwodnych ewolucji oraz pięknych „pieśni”.

Jak wygląda?

Humbak osiąga gigantyczne rozmiary. Jest tak długi jak duży autobus miejski. Mierzy około 15 metrów i waży tyle, co kilkanaście słoni.

Jego płetwy piersiowe są ogromne – stanowią aż jedną trzecią długości całego ciała. Wyglądają jak skrzydła! Spód płetwy ogonowej każdego humbaka ma inny wzór, tak jak ludzki odcisk palca. Dzięki temu badacze potrafią rozpoznać konkretnego wieloryba.

Humbak nie ma zębów, lecz fiszbiny – specjalne płytki przypominające grzebień, które działają jak sitko do wyławiania jedzenia z wody.

Co je i jak poluje?

Humbaki żywią się głównie małutkimi skorupiakami (krylem) oraz małymi rybami. Stosują niesamowitą technikę polowania. Wypuszczając sieci bąbelków powietrza i tak gromadzą ryby i kryl w jednym miejscu. Dzięki temu mogą połknąć nawet siedem razy więcej pokarmu podczas wykonywania pojedynczego skoku. Humbaki często polują w grupach, aby stworzyć efektowną zasłonę z bąbelków.

Co roku przemierzają tysiące kilometrów – zimą spędzają czas w ciepłych wodach, gdzie na świat przychodzą ich młode, a latem płyną w zimne rejony, by najeść się do syta.

Powietrzne akrobacje i morskie ballady

Samce humbaków tworzą skomplikowane, długie melodie, które słychać w wodzie na odległość wielu kilometrów. Ich „pieśni” mogą trwać nawet kilkadziesiąt minut.

Humbaki uwielbiają wyskakiwać wysoko ponad powierzchnię wody i uderzać o nią swoim wielkim ciałem, wytwarzając ogromny plask.

Podnawka – ryba z morską przyssawką

Podnawka to niezwykła, mała ryba morska, która uwielbia podróżować „na gapę”. Zamiast męczyć się samodzielnym pływaniem, woli przyczepić się do większego zwierzęcia i zwiedzać ocean bez żadnego wysiłku.

Jak wygląda?

Na czubku głowy podnawka ma specjalną przyssawkę ze szczelinami, która wygląda jak podeszwa sportowego buta. To zmodyfikowana płetwa grzbietowa.

Podnawka jest długa, opływowa i ma szarawą lub ciemną barwę, dzięki czemu łatwo wtapia się w cień pod swoim przewoźnikiem. Najczęściej ma od 30 do 90 centymetrów długości – w porównaniu do rekinów czy wielorybów jest prawdziwym maluchem.

Jak podróżuje i co je?

Podnawka wykorzystuje swoją przyssawkę, aby mocno przyczepić się do skóry rekinów, dużych żółwi morskich, płaszczyk, a nawet humbaków. Trzyma się tak mocno, że opór wody jej nie odrywa. Kiedy przewoźnik zaczyna jeść, podnawka po prostu odczepia się na chwilę i łapie okruszki oraz resztki jedzenia pływające w wodzie.

Dwustronne korzyści

Przyczepiając się, podnawka nie robi krzywdy zwierzętom. Zamiast tego zjada pasożyty z ich skóry, a także martwy naskórek oraz cząsteczki mułu, który przyczepia się do ciała. To układ, w którym obie strony zyskują.

Ponadto pływanie obok wielkiego rekina albo walenia daje podnawce ogromne bezpieczeństwo – żaden inny drapieżnik nie odważy się do niej podpłynąć i zaatakować.

Orka – królowa oceanów

Orka to jeden najbardziej znanych i najinteligentniejszych ssaków morskich na świecie. Choć często nazywa się ją wielorybem zabójcą, tak naprawdę jest największym przedstawicielem rodziny delfinów.

Czarno-biały stwór

Orka posiada czarny grzbiet i śnieżnobiały brzuch. Taki wygląd pomaga jej się ukryć – jest to element kamuflażu. Jeśli patrzymy na nią z góry to gubi się w ciemnej głębi oceanu, ale gdy spojrzymy z dołu to zlewa się z jasną powierzchnią wody, przez którą przebija światło z zewnątrz. Z boku głowy ma charakterystyczną dużą, białą plamę. Wielu ludzi myśli, że to jej oko, ale prawidło znajduje się ono niżej i jest małe oraz czarne. Ta plama to też część kamuflażu.

W przeciwieństwie do humberka, orka ma w paszczy mnóstwo dużych, mocnych zębów, służących do chwytania zdobyczy.

Sprytna rodzina i wspólne polowania

Orki żyją w silnych rodzinach zwanych stadami. Wszystkie w grupie słuchają swojej babci lub mamy – najstarszej i najbardziej doświadczonej samicy. Każda rodzina orków ma swój własny „dialekt” – używa do komunikacji nieco innych pisków, kliknięć i gwizdów.

Polują w zespołach jak wilki. Potrafią zrzucić fokę z kry lodowej, tworząc pod wodą wspólną, dużą falę albo ścigać ryby tak, by te wpadły w pułapkę.

Do szukania jedzenia i badania otoczenia orki używają echolokacji. Wysyłają dźwięki, które odbijają się od przedmiotów i wracają do nich jak echo, tworząc w ich głowie dokładny obraz otoczenia.

Nieustraszony drapieżnik

Orka jest na samym szczycie morskiego łańcucha pokarmowego. Nie ma w oceanie żadnego naturalnego wroga – nie boi się nawet rekinów.

Szanowni Państwo!

Z wielką przyjemnością oddajemy w Państwa ręce bezpłatny folder edukacyjny, który powstał, by wesprzeć Państwa w planowaniu działań dydaktycznych w oparciu o film „Vincent. Legenda oceanu”. To zachwycająca wizualnie i głęboko poruszająca opowieść, która przenosi młodych widzów w błękitne głębiny oceanu, by opowiedzieć o sprawach najważniejszych: dorastaniu, odwadze w poszukiwaniu własnego głosu oraz braniu odpowiedzialności za nasz wspólny dom – Ziemię.

„Vincent. Legenda oceanu” to filmowa opowieść, która w mądry sposób łączy elementy przygodowe z palącymi problemami współczesnego świata. Śledząc losy młodego humbaka Vincenta, dzieci odkrywają, że każde z nich posiada unikalny „wewnętrzny głos”, który, niczym magiczna pieśń wieloryba, ma moc zmieniania rzeczywistości i jednoczenia innych w słusznej sprawie. To opowieść o tym, że nawet w obliczu wielkiego zagrożenia, jakim jest zanieczyszczający oceany Lewiatan, współpraca i wiara w siebie pozwalają przywrócić światu harmonię.

Polska wersja językowa sprawia, że ta oceaniczna ballada staje się jeszcze bliższa młodemu widzowi, pozwalając mu w pełni przeżyć emocje towarzyszące bohaterom. Film stanowi doskonałe uzupełnienie szkolnych działań wychowawczych i profilaktycznych, dotycząc tematów takich jak: radzenie sobie ze stratą, asertywność wobec zła oraz kształtowanie postaw proekologicznych.

Przygotowaliśmy dla Państwa inspirujący scenariusz zajęć, kreatywne karty pracy oraz propozycje zabaw sensorycznych „pod falą”. Materiały te zostały stworzone z myślą o uczniach i uczennicach klas 1–3 i mogą być z powodzeniem wykorzystywane w szkołach, bibliotekach oraz domach kultury.

Nasze propozycje programowe wpisują się w podstawę programową MEN, wspierając rozwój kompetencji emocjonalno-społecznych oraz edukację przyrodniczą. Film staje się punktem wyjścia do ważnych rozmów o sile więzi rodzinnych, szacunku do przyrody i odwadze w stanowieniu o samym sobie.

Wierzmy, że „Vincent. Legenda oceanu” zainspiruje Państwa wychowanków do stania się prawdziwymi Strażnikami Głębin – dziećmi, które rozumieją, że dbanie o czystość oceanów i pomoc słabszym to najważniejsza pieśń, jaką możemy wspólnie zaśpiewać.

Dajcie się zaprosić w tę niezwykłą podwodną podróż i skorzystajcie z naszych pomysłów!

Barbara Ochmańska, nauczycielka edukacji wczesnoszkolnej

Anna Równy, koordynatorka merytoryczna projektu Edukacja Młode Horyzonty

GRUPA WIEKOWA | **KLASY 1-3 SZKOŁY PODSTAWOWEJ**

PRZEDMIOT | **EDUKACJA POLONISTYCZNA, EDUKACJA SPOŁECZNA,
EDUKACJA PLASTYCZNA, EDUKACJA TECHNICZNA**

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE DLA NAUCZYCIELA

SCENARIUSZ LEKCJI

opracowanie: **Barbara Ochmańska**

FILM | „VINCENT. LEGENDA OCEANU” / “The Last Whale Singer”

Niemcy, Czechy, Kanada 2025 / 91’

reżyseria: Reza Memari

scenariusz: Reza Memari, Greg Nix

Temat lekcji

**JESTEŚMY STRAŻNIKAMI BŁĘKITNEJ PLANETY
– PODRÓŻ ŚLADAMI VINCENTA**

Czas trwania lekcji

2 x 45 minut

Cele lekcji

Podczas lekcji uczeń:

- rozumie znaczenie oceanów dla życia na Ziemi i potrafi wymienić główne zagrożenia dla morskich zwierząt (plastik, zanieczyszczenia);
- doświadcza siły działania w grupie i rozumie, że każdy ma w niej ważną rolę;
- dostrzega wartość w swojej unikalności i uczy się podejmować odważne decyzje w obronie tego, co ważne;
- rozwija wyobraźnię, empatię oraz motorykę dużą i małą;
- udziela krótkich odpowiedzi na określony temat;
- umie zamykać myśli w formie zdania;
- wypowiada się na temat bohaterów filmu „Vincent. Legenda oceanu” i ocenia ich zachowanie.

Powiązanie z podstawą programową

Podczas lekcji uczeń/uczennica:

Osiągnięcia w zakresie słuchania. Uczeń/uczennica:

- słucha z uwagą wypowiedzi nauczyciela, innych osób z otoczenia, w różnych sytuacjach życiowych, wymagających komunikacji i wzajemnego zrozumienia; okazuje szacunek wypowiadającej się osobie;
- wypowiada się płynnie, wyraziście, stosując adekwatne do sytuacji techniki języka mówionego: pauzy, zmianę intonacji, tempa i siły głosu;
- wyodrębnia postacie i zdarzenia w utworach literackich, ustala kolejność zdarzeń, ich wzajemną zależność, odróżnia zdarzenia istotne od mniej istotnych, postacie główne i drugorzędne; wskazuje cechy i ocenia bohaterów, uzasadnia swą ocenę, wskazuje wydarzenie zmieniające postępowanie bohatera, określa nastrój w utworze; odróżnia elementy świata fikcji od realnej rzeczywistości; byty rzeczywiste od medialnych, byty realistyczne od fikcyjnych;
- ocenia swoje postępowanie i innych osób, odnosząc się do poznanych wartości, takich jak: godność, honor, sprawiedliwość, obowiązkowość, odpowiedzialność, przyjaźń, życzliwość, umiar, powściągliwość, pomoc, zaćdośćuczynienie, przepraszanie, uznanie, uczciwość, wdzięczność oraz inne, respektowane przez środowisko szkolne;
- wykorzystuje pracę zespołową w procesie uczenia się, w tym przyjmując rolę lidera zespołu i komunikuje się za pomocą nowych technologii;
- rozpoznaje i wyróżnia cechy ekosystemów, takich jak: łąka, jezioro, rzeka, morze, pole, staw, las, las gospodarczy; określa składowe i funkcje ekosystemu na wybranym przykładzie, np. las, warstwy lasu, polany, torfowiska, martwe drzewo w lesie;
- rozpoznaje wybrane zwierzęta i rośliny, których w naturalnych warunkach nie spotyka się w polskim środowisku przyrodniczym;
- odszukuje w różnych dostępnych zasobach, w tym internetowych, informacje dotyczące środowiska przyrodniczego, potrzebne do wykonania zadania, ćwiczenia;
- chroni przyrodę, wskazuje wybrane miejsca ochrony przyrody oraz parki narodowe, pomniki przyrody w najbliższym otoczeniu – miejscowości, regionie;
- segreguje odpady i ma świadomość przyczyn i skutków takiego postępowania.
- ilustruje sceny i sytuacje (realne i fantastyczne) inspirowane wyobraźnią, baśnią, opowiadaniem i muzyką;
- słucha, poszukuje źródeł dźwięku i je identyfikuje;
- reaguje na sygnały muzyczne w różnych sytuacjach zadaniowych.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniem:

- rozmowa kierowana
- dyskusja
- gry i zabawy dydaktyczne
- metoda dramy
- zbiorowa
- grupowa
- indywidualna

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- film „Vincent. Legenda oceanu”
- muzyka i sprzęt do jego odtworzenia
- kawałek niebieskiego materiału lub chusta animacyjna
- kłębek niebieskiej włóczki
- obrazki-problemy (butelka plastikowa, torebka, sieć, plama oleju)
- obrazki z morskimi zwierzętami
- kartki ksero
- różne ekośmieci: rolki po papierze toaletowym, nakrętki, folie, siatki, butelki, kartony, wytłoczki po jajkach itd.
- kolorowy papier, nożyczki
- arkusze niebieskiego i szarego papieru
- markery
- Dźwięki oceanu
- Niebieski materiał
- Miska z wodą i „śmieciami” + pęsety lub łyżki
- Karty pracy z talizmanem
- Materiały z recyklingu do budowy zwierząt + kartony
- Odznaki „Strażnika Oceanu”
- Kredki

- kartki z bloku, kredki, tkaniny, muszle, pióra, kolorowe papiery, bibuły, tkaniny, koraliki, włóczka, sznurek do twist artu
- kartki z bloku
- karty pracy.

Przygotowanie do lekcji

Zajęcia powinny się odbyć po obejrzeniu filmu „Vincent. Legenda oceanu” w reż. Reza Memari.

Przebieg zajęć:

I. Wprowadzenie do tematu

Powitanie w Królestwie Głębin

Nauczyciel/nauczycielka wita dzieci przy dźwiękach szumu morza i wielorybich śpiewów, zaprasza je do Królestwa Głębin i Oceanów, w których żył Vincent i jego przyjaciele.

Fala i ryby – zabawa ruchowa

Dzieci to ryby. Nauczyciel/nauczycielka to „fala” i trzyma kawałek niebieskiego materiału. Gdy fala jest nisko, ryby pływają swobodnie. Gdy fala idzie w górę (sztorm), ryby muszą szybko znaleźć schronienie (np. usiąść na krześle, schować się za szafką).

Żywa sieć współpracy

Dzieci stają w kręgu. Osoba prowadząca ma kłębek niebieskiej włóczki. Trzyma początek nitki i mówi: „Pomagam Vincentowi, bo potrafię... (np. pięknie rysować)”. Rzuca kłębek do kolejnego dziecka (trzymając swój koniec nitki). Każde dziecko po kolei mówi swoją zaletę i rzuca kłębek dalej. Na koniec w środku koła powstaje gęsta „sieć współpracy”.

Po zabawie nauczyciel/nauczycielka mówi: Gdy próbowałem lekko nacisnąć na sieć, ona się nie przerwała, bo wszyscy ją trzymają. Tak samo Vincent pokonał zło dzięki przyjaciółom.

II. Realizacja tematu

Rozmowa kierowana o filmie „Vincent. Legenda oceanu”

1. Po zabawach nauczyciel/nauczycielka pyta dzieci:

- Co najbardziej zapamiętaliście z filmu?
- Gdybyście mieli opisać film tylko jednym słowem, jakie by to było słowo?
- Który moment w filmie sprawił, że poczuście największe napięcie lub strach? A który Was najbardziej rozśmieszył?
- Jak się czuliście, kiedy Vincent w końcu odnalazł swój głos? Co wtedy poczuł bohater?
- Dlaczego Vincent na początku nie chciał śpiewać? Czego się obawiał?
- W jaki sposób przyjaciele (Walter i Darya) pomogli Vincentowi uwierzyć w siebie? Czy bez nich udałooby mu się pokonać Lewiatana?
- Vincent marzył, by to tata pokonał potwora za niego. Dlaczego ostatecznie to on sam musiał to zrobić? Czego nas to uczy o naszych własnych trudnościach?
- Co tak naprawdę działo się z oceanem, gdy Lewiatan wypuszczał swój atrament? Jak czuły się wtedy inne zwierzęta?
- W filmie widzieliśmy wiele różnych zwierząt (wieloryby, orki, ryby, pingwiny). Czy one wszystkie się od siebie różniły? Dlaczego ich współpraca była tak ważna?
- Wyobraźcie sobie, że Lewiatan to zanieczyszczenia w naszym prawdziwym świecie. Skąd one się biorą i jak możemy je „odczarować” tak jak Vincent swoją pieśnią?
- Pieśń w filmie miała moc uzdrawiania. Jaką „moc” ma każdy z nas w klasie? (np. dobre słowo, pomoc w nauce, uśmiech).
- Czy odważny jest ten, kto w ogóle się nie boi, czy ten, kto mimo strachu decyduje się pomóc innym?
- Gdybyście spotkali Vincenta na plaży, co byście mu powiedzieli po jego wielkiej przygodzie?

Na zakończenie dzieci pracują z Kartą nr 1 i Kartą pracy nr 2.

Co boli Ocean? - burza mózgów

Na tablicy nauczyciel/nauczycielka rysuje wielką, smutną rybę. Dzieci przyklejają wokół niej obrazki-problemy (butelka plastikowa, torebka, sieć, plama oleju). Osoba prowadząca informuje uczniów i uczennice, że Vincent musiał walczyć z potworem zanieczyszczeń. Pyta dzieci, co jest takim potworem w naszym świecie?

Następnie zdejmuje po jednym obrazku i prosi, aby uczestnicy zajęć podali jedno proste rozwiązanie, np.: Będę nosić bidon. Na zakupy zabiorę materiałową siatkę. Praca z Kartą pracy nr 3, utrwalenie pojęć.

Wielkie Sprzątanie Rafy – zabawa sensoryczna

Nauczyciel/nauczycielka przygotowuje dużą miskę z wodą, w której pływa „piasek” (np. kasza), kamyki, muszelki oraz „śmieci” (kawałki folii, nakrętki, pocięte słomki). Zadaniem dzieci jest, w określonym czasie, za pomocą pęsety lub łyżki, wyłowić jak najwięcej śmieci, nie naruszając rafy (kamieni i muszelek).

Łańcuch Decyzji

Każde dziecko otrzymuje kartkę z obrazkiem morskiego zwierzęcia. Musi prześledzić drogę jednego przedmiotu z domu (np. plastikowej słomki, starego telefonu, detergentu) i sprawdzić, czy i jak ta rzecz mogłaby spotkać Vincenta w głębinach.

Wywiad z Vincentem

Następnie uczniowie i uczennice, na prośbę nauczyciela/nauczycielki, dobierają się w pary. Ustalają, kto jest Vincentem, a kto ekologiem. Mają za zadanie przeprowadzić ze sobą wywiad/rozmowę. Zadaniem dzieci jest przygotowanie pytań i odpowiedzi, a potem zaprezentowanie ich na forum grupy. W dalszej kolejności dzieci piszą list do Vincenta – Karta pracy nr 4 i odczytują je na forum klasy.

Z wizytą w głębinach oceanu

Co znajduje się na dnie oceanu? Co można tam spotkać? Mając do dyspozycji różne materiały z recyklingu, dzieci wykonają pracę plastyczną. Układają i opowiadają o niej bajkę.

Ławica współpracy

Każde dziecko wycina z kolorowego papieru jedną rybkę. Na rybce każdy uczeń/uczennica zapisuje swoje imię oraz jedną rzecz, w której jest dobry (np. „świetnie

skacze”, „znam się na roślinach”). Nauczyciel/nauczycielka przygotowuje na ścianie wielki błękitny arkusz papieru (Ocean). Dzieci przyklejają swoje rybki blisko siebie, tworząc jedną wielką ławicę, płynącą w tym samym kierunku.

Osoba prowadząca informuje dzieci: Samotna rybka jest mała, ale nasza ławica jest potężna i nikt jej nie pokona.

Recyklingowy Wieloryb

Klasa dzieli się na grupy 3-4 osobowe. Każda grupa otrzymuje duży karton (baza), klej, nożyczki oraz czyste odpady (butelki, nakrętki, gazety, wytłoczki po jajkach). Zadaniem jest wspólne zbudowanie makiety morskiego zwierzęcia (wieloryba, delfina, żółwia), używając tylko recyklingu. Muszą ustalić: kto tnie, kto klei, kto ozdabia. Na zakończenie ćwiczenia praca z Kartą nr 5.

Podsumowanie tematu

Krąg Strażników

Uczniowie i uczennice stają w kręgu, trzymając swoje recyklingowe zwierzęta. Każde dziecko wypowiada jedną obietnicę dla Oceanu (np. „Nie będę używać słomek plastikowych”) i sięgają po Kartę pracy nr 6. Po wykonaniu zadania nauczyciel/nauczycielka rozdaje małe odznaki „Strażnika Oceanu”.

Mapa moich granic

Ćwiczenie z arkuszem papieru, na którym uczestnicy rysują kontur wyspy. Wewnątrz wpisują to, na co mają wpływ (swoje decyzje, pasje), a na zewnątrz (w morzu) to, co próbują im narzucić inni.

Potem dyskutują: Czy bycie sobą wymaga odwagi Vincenta? Jak mówić „nie” w sposób, który obraża i nie uraża innych, ale chroni nasze decyzje i potrzeby?

Prawda czy Ryba?

W ramach podsumowania lekcji nauczyciel/nauczycielka czyta zdanie.

Jeśli jest prawdziwe - dzieci kładą ręce na głowie (robią „płetwę wieloryba”).

Jeśli jest fałszywe - dzieci machają rękami (jak ryba ogonem).

Vincent jest małym, złotym konikiem morskim.

(Ryba- nieprawda, jest humbakiem).

Walter to ryba, która potrafi się przyczepić do kolegi.

(Wieloryb - prawda).

Lewiatan kocha czystą wodę i sadzi koralowce.

(Ryba- nieprawda, on zatruwa wodę).

Każdy z nas może być Strażnikiem Oceanu.

(Wieloryb - prawda).

Karta pracy nr 1

Vincent płynie z ciepłych wód tropikalnych do mroźnej krainy lodu. Narysuj zwierzęta, które Vincent spotkał w każdej z tych stref (np. kolorowe rybki i koralowce vs. pingwiny i góry lodowe).

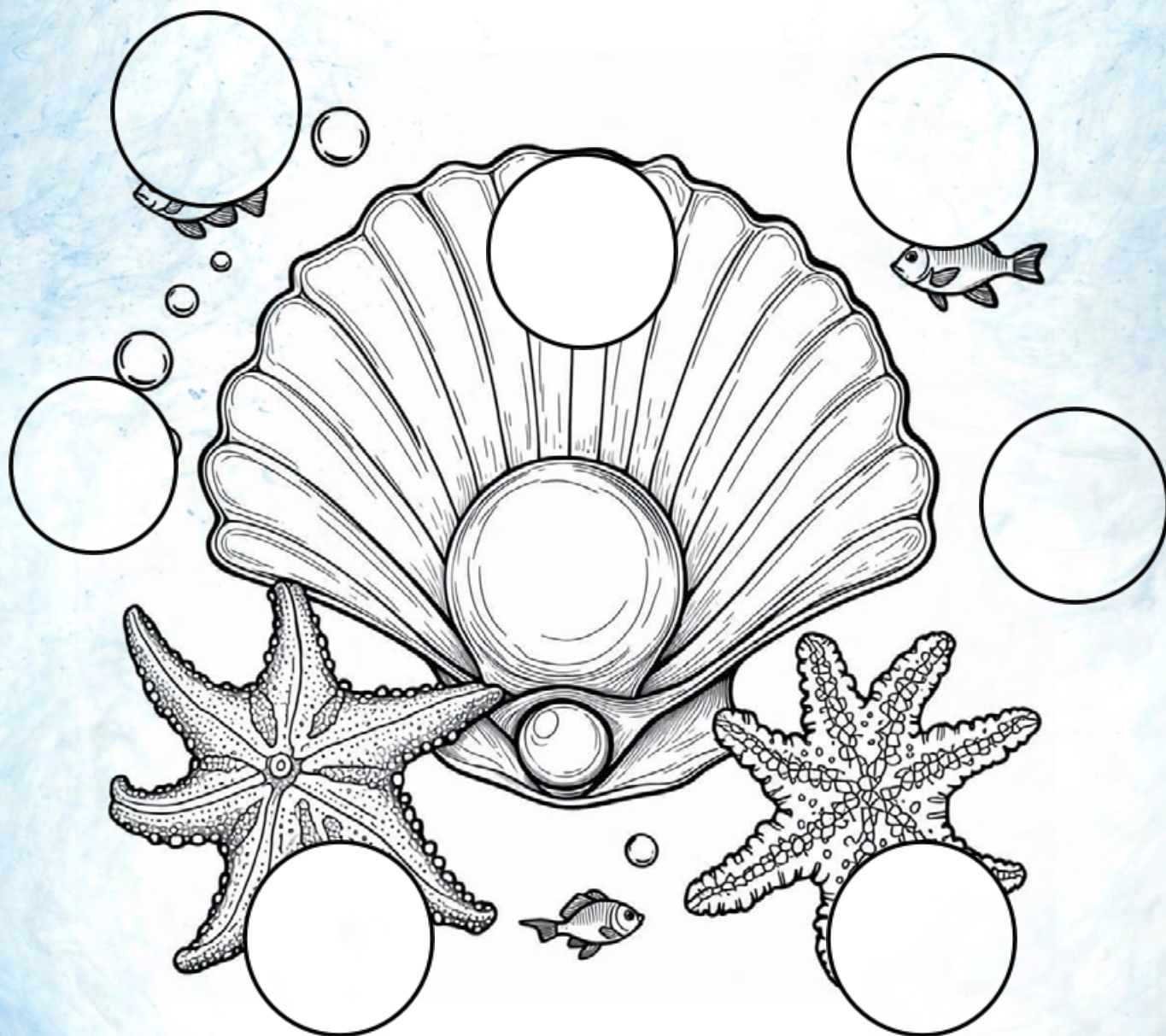
GORĄCA RAFA

LODOWA KRAINA

Karta pracy nr 2

W filmie pieśń Vincenta ma moc zmieniania świata. Każdy z nas ma dźwięki, które go uspokajają lub dają mu siłę.

W każdym bąblu powietrza wpisz lub narysuj dźwięk, który sprawi, że poczujesz się odważny lub szczęśliwy (np. „śmiech mamy”, „szum deszczu”, „ulubiona piosenka”, „mruczenie kota”).

Karta pracy nr 3

Przygotuj „Morski Słowniczek Odkrywcy”.
Uzupełnij informacje o bohaterach filmu.

VINCENT (humbak)		
DARYA (orka)		
WALTER (ryba przyssawka)		
DEB (delfin)		
Y (meduza)		
IZI (strzykwa)		

Karta pracy nr 4

Uzupełnij list do Vincenta, który znaleziono w butelce na dnie oceanu.

Cześć, Vincencie!

Piszę do Ciebie z lądu, ponieważ Twoja historia bardzo mnie poruszyła.

Najbardziej podobało mi się, gdy.....

.....

.....

.....

Podziwiam Cię za Twoją odwagę, szczególnie w momencie, gdy

.....

.....

.....

Obiecuję Ci, że jako Strażnik Głębin, będę dbać o Twój dom i od dzisiaj będę

.....

.....

.....

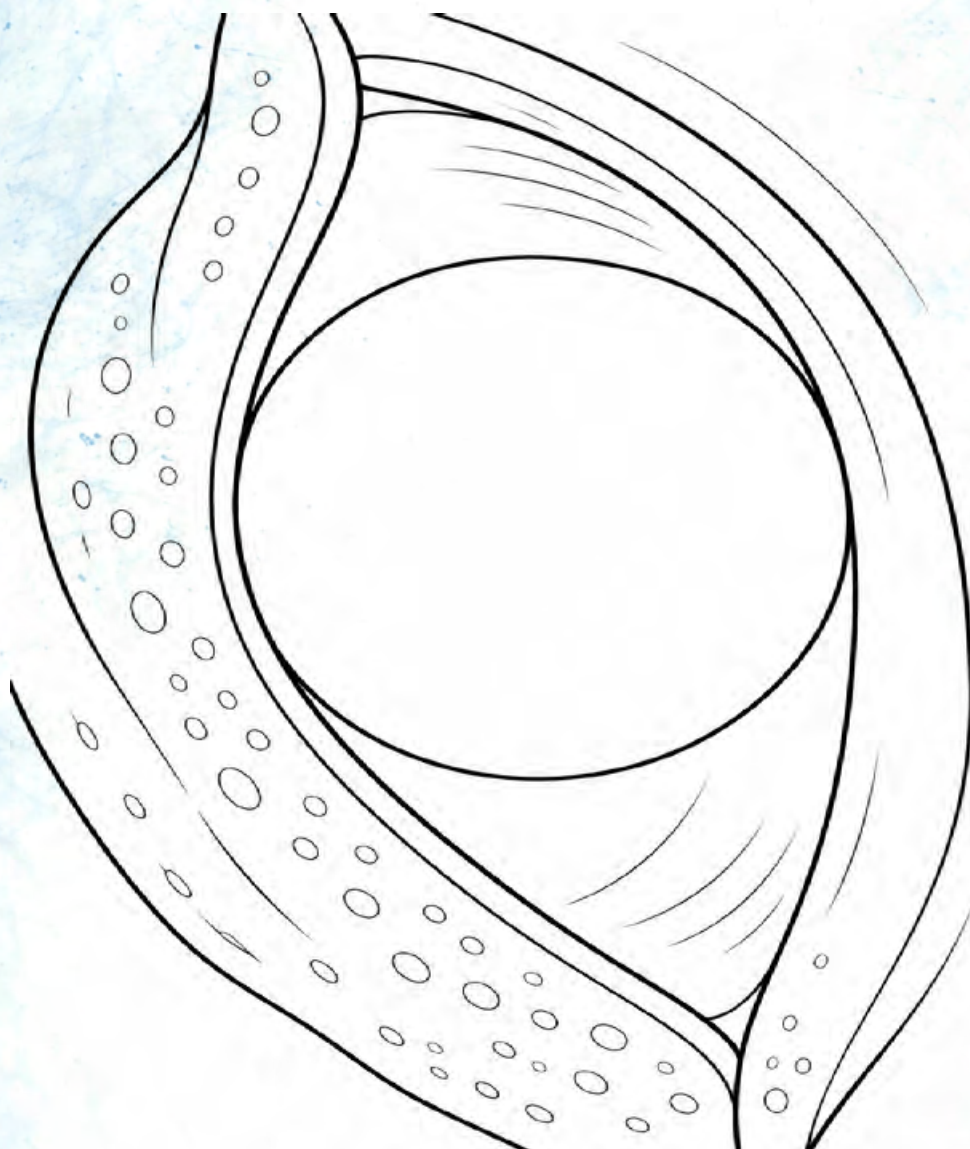
Twój przyjaciel / Twoja przyjaciółka:

.....

Karta pracy nr 5

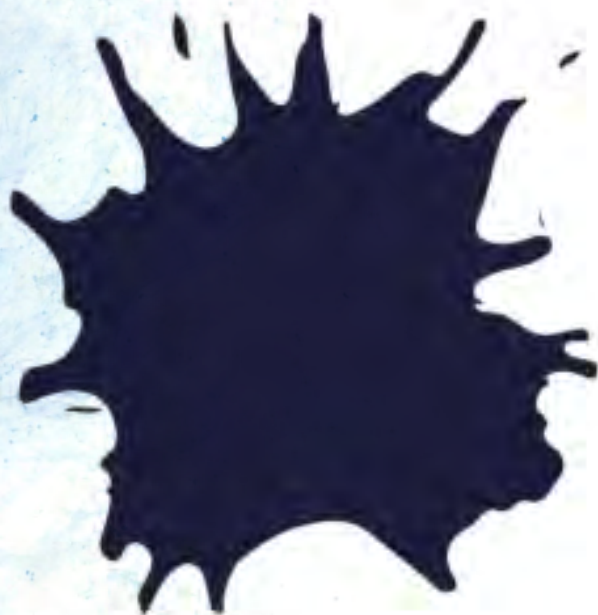
Wieloryby widzą świat inaczej niż my. Spróbuj spojrzeć na ocean oczami bohatera. Na karcie narysowany jest duży okrąg (widok przez peryskop lub oko wieloryba). Narysuj w środku oka wieloryba to, co Vincent widzi w najbardziej magicznym momencie filmu (np. świecące meduzy lub podwodną zorzę polarną).

Potem opisz obraz za pomocą trzech przymiotników (np. błękitny, ogromny, tajemniczy).

Karta pracy nr 6.1

Na Oceanie Atlantyckim doszło do katastrofy ekologicznej, wyciekła ropa naftowa z tankowca. Plamy ułożyły się w dziwne kształty, przypominające rzeczy i zwierzęta morskie. Co one Ci przypominają? Do czego są podobne? Z czym Ci się kojarzą? Spróbuj z tych plam narysować obok coś innego.

Karta pracy nr 6.2

Na Oceanie Atlantyckim doszło do katastrofy ekologicznej, wyciekła ropa naftowa z tankowca. Plamy ułożyły się w dziwne kształty, przypominające rzeczy i zwierzęta morskie. Co one Ci przypominają? Do czego są podobne? Z czym Ci się kojarzą? Spróbuj z tych plam narysować obok coś innego.

Kontakt dla kin:

Stella Skiba
stella.skiba@mhdystribucja.pl
t. +48 538 238 381

Kontakt dla mediów:

Emil Miskowicz-Adamowicz
emil.miskowicz@mhdystribucja.pl
t. +48 668 009 887

dystribucja.mlodehoryzonty.pl

